

ԷԼԻ ՆՈՐԱՆ

Յ. ՅԱԿՈԲԵԱՆԻ

Այո, դու էիր, որ արմատախիլ
Սրեցիր մատաղ կեանքիս ծաղիկը.
Դու էիր, որ քո անմիտ վարմունքով
Երգչիս դարձրիր քո խաղալիքը:

Եւ ուրախ էիր, որ քո ղիւթական
Քմահաճութեամբ մի սիրտ մաշեցիր,
Դու յետ չդարձար նայելու անգամ
Որչափ անողորմ ինձ հետ վարեցիր:

Եւ չ'ցաւեցիր, որ անխնայ ձեռքով
Քարուքանդ արիր սրտիս վտակներ,
Ուր ցայտում էին անմեղ հոսանքով
Ազնիւ ձգտումներ, սուրբ նպատակներ:

Ասա գէթ հիմա, երբ պիտ ինձ խղճաս
Այս կորստաբեր ցաւից փրկելու,
Լուռ տանջւող երգչիս երբ պիտի յոյս տաս
Մեր սիրոյ դաշն կրկին կապելու:

Օ... այն ժամանակ, եթէ իմանաս,
Որպէս պիտ տօնեմ իմ վերածնութիւն,
Որպէս պիտ գրկեմ, սիրովդ ներշնչւած
Նոր կեանք խոստացող, աշխարհ, բնութիւն....: